

Promeses desnonades

«Si m'enganyes una vegada, la culpa és teva. Si m'enganyes dues vegades, la culpa és meva. Si m'enganyes quaranta anys, soc votant del PSOE»

[Puedes leer aquí el artículo en castellano]

José Luis Ábalos compareix sobre un fons vermell corporatiu estampat d'eslògans que diuen tot, però no diuen res. "L'Espanya que mereixem". "Ningú es queda enrere". Ábalos és ministre de Transports, però també és secretari d'organització del PSOE. El vermell ens proporciona una pista: no parla el Govern sinó el partit. I ho fa per trencar en públic un compromís. El pa nostre de cada dia en la història recent del puny i la rosa. Promeses que no valen res, cantaven Els Pirates.

Si votés l'hemeroteca, el PSOE seria una força marginal. Però els vota l'amnèsia i per això es mantenen en peu davant els pitjors onatges. Llegeixo en l'acord de govern de PSOE i Unides Podem que els signants entenen l'habitatge "com a dret i no com a mera mercaderia". En poc menys d'un any, Ábalos surt a negar la major: "L'habitatge és un dret, però també és un bé de mercat".

Diu l'acord de coalició que l'executiu de Sánchez es compromet a "posar sostre a les pujades abusives de preus de lloguer" i preveu delegar aquesta garantia a les comunitats autònomes. Ara Ábalos se surt per la tangent i proposa premis fiscals als propietaris. Mentrestant, es complirà mig any des que el Parlament de Catalunya va aprovar la limitació dels lloguers gràcies a la tenacitat del Sindicat de Llogaters. Farà bé Illa a preguntar-se per què la seva formació va votar en contra.

Volia escriure sobre els abusos del mercat immobiliari, sobre els fons d'inversió i els bancs que controlen un bé de primera necessitat com l'habitatge. M'agradaria parlar dels desnonaments que segueixen executant dia si i dia també, de les famílies en condicions d'extrema vulnerabilitat que es queden al carrer entre cops de porra policials contra els manifestants. Cal parlar de les cases buides que els grans tenidors bloquegen amb maniobres especulatives que disparen els preus al seu antull.

Volia parlar de drets elementals però una altra vegada apareix com un teixidor estiuenc l'eterna creu que arrosseguem des de la transició. La del PSOE que promet i no compleix. La d'un Pedro Sánchez que exigia retirar la inviolabilitat del rei i que ha acabat votant al costat de Vox per protegir els privilegis borbònics. El PSOE que va prometre derogar la reforma laboral del PP però encara la manté. El PSOE que va exigir publicar els noms de l'amnistia fiscal i que ha acabat amagant. El PSOE que va prometre desmantellar la llei mordassa "pel que fa a arribem al govern" i aquí seguim.

Entre la fauna del progrerío hi ha una espècie que ha meravellat als zoòlegs de tot el món. És el votant decebut amb el PSOE. Aquest que va donar el seu vot un cop i després el va retirar amb amargor. Que ho va regalar de nou per tornar a sentir més tard la seva papereta traïda. Si m'enganyes una vegada, la culpa és teva. Si m'enganyes dues vegades, la culpa és meva. Si m'enganyes quaranta anys, soc votant del PSOE.